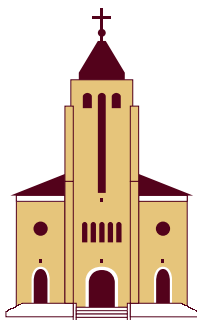

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2021/2. SZÁM • ÁPRILIS 4.

HÚSVÉTI ÜZENET 2021

Több mint egy éve kezdődött a járvány, ami lezárásokat, korlátozásokat, bizonytalanságot, események törlését, csalódásokat, betegséget és halált hozott. Láttuk egyházunk közösségeit csendben szenvedni nem tudva, hogy mikor nyithatnak meg újra a templomok, sem azt, hogy a közösségek tagjai mikor kapcsolódhatnak újra egymáshoz. Nehéz időszak volt ez, nem csupán az egyház számára, hanem az egész világnak. A mindennapos szenvedések között azonban újra és újra megtaláljuk a reményt, hogy egyszer minden rendbe jön majd.

Valószínűleg nincs reményteljesebb és kifejezőbb egyházi ünneplésünk, mint amikor húsvét vigíliáján az új húsvéti gyertyát bevisszük a sötét templomba. Ezt az egyszerű kis világosságot magasra tartjuk, és ezzel megjelenik a fény

a sötétben arra emlékeztetve minket, hogy Jézus a világ világossága. A hívek szívét eltölti ez a ragyogás, és a reményünk fejeződik ki a kezünkben tartott húsvéti gyertya által még akkor is, ha a húsvéti misén online veszünk részt.

Hitünkben szilárdan megmaradva és a legjobbakban remélve szeretnénk megünnepelni Jézus Krisztus feltámadását, aki engedelmességet tanult a szenvedés által. A nagybőjti idő alatt megpróbáltunk imádság, bűnbánat és jócselekedetek által jobba válni. Hisszük, hogy Jézus Krisztus, aki kiengesztelt minket az Atyával, nagy árat fizetett, életét adta értünk. Valóban sebei által nyertünk gyógyulást.

ÁPRILIS

Április hagyományos magyar neve *Szent György hava*. A hónap jeles szentje **Ferreri Szent Vince domonkos áldozópap**.

1350 táján született Valenciában. 1367-ben belépett a domonkos rendbe. Leridában és Barcelonában tanult, majd Valenciában tanított. A káptalan prépostja megismerte és nagyra értékelte, később pappá is szentelte. Vincét nagyra becsülték tudománya, a betegek iránti részvéte, okos tanácsai és példás életmódja miatt. Prédikációkat, néhány értekezést és egy lelkiéletről szóló tanulmányt tulajdonítanak neki. Luna Péter 1390-ben pápai legátus lett, akinek kíséretében Vince megismerte számos vidék lelkiállapotát és erkölcsi viszonyait. Amikor

Luna Péter 1394-ben XIII. Benedek néven avignoni pápa lett, udvarába hívta és rábízta a kúria gyóntatását. Vince vállalta a feladatot, de a fölkínált egyházi méltóságokat visszautasított.

1399-ben úgy érezte, hogy egy súlyos betegségből csodálatosan gyógyult föl. Jelként értékelte, hogy ezekután kizárólag az igehirdetésnek kell élnie. Prédikációs utakra indult.

Mint szónok a szó, az imádság és a példa minden eszközével igyekezett az embereket megragadni. Szigorú életmódja óriási tekintélyt szerzett neki. Erkölcsi követelményei magasak voltak. A hit dolgában pedig kérlelhetetlen volt. Mégis számos hűséges

Ezért most az örömnék és az ünneplésnek van az ideje. Jézus feltámadt a halálból, és minket is feltámasztott. Nagy lelkesedéssel kell megünnepelnünk, hogy megszabadultunk a bűntől és a haláltól. Ezért biztatom a kedves híveket, hogy örüljenek az Úrban, és ünnepeljenek húsvétkor.

Ezt a húsvéti üzenetet azokkal a szavakkal szeretném lezárni, amelyeket Ferenc pápa mondott a bagdadi szentmisén abban a Szent József-katedrálisban, ahol 2010-ben 48 embert gyilkoltak meg a terroristák: *„A nehézségekkel szemben mindig két dologra érzünk kísértést. Az első a menekülés, a második a düh. De ez a két megközelítés még soha nem oldott meg semmit. Jézus viszont megváltoztatta a történelmet. Hogyan? A szeretet alázatos erejével, türelmes tanúságtételével. Erre kaptunk mi is meghívást; így teljesíti Isten ígéreteit.”*

Testvérek, keljünk fel, és induljunk el az utunkon. A feltámadt Krisztus mint a világ Világossága velünk van!

Ez a napot az Úristen adta, örvendezzünk és vigadjunk rajta. Alleluja!

Mahimai Raj Anthony atya

híve követte egyik helyről a másikra. Prófétnak tartották. Megjövendölte a későbbi III. Callixtus pápának a tiarát. Itáliában előre megmondta Sziénai Bernardin működését és szentté avatását. Nagy témája azonban a világ vége volt. Nem a félelemkeltés volt a célja. Prédikációjában az mondta, senki sem ismeri sem a napot, sem az órát. Bűnbánó lélekkel kell tehát rá várakozni. Az a döntő, hogy megtartsuk az Úr intelmét: „Virrasszatok és imádkozzatok!”

Zsidó és muszlim válásúakat is sikerült keresztény hitre térítenie. A spanyol királyságok jó viszonyt tartottak fenn az aszkéta szónokkal és támogatták fáradozásait. Az ibériai királyok véget akartak vetni annak az áldatlan állapotnak, amely a „nyugati egyházszakadásból” következett (a keresztények évtizedeken át két, illetve három pápa közötti szakadásban éltek), s Vincét is bevonták a tárgyalásokba. 1416-ban ő hirdette ki, hogy Aragónia, Kasztília és Navarra királyai megtagadják az engedelmséget XIII. Benedeknek. Ezzel megnyílt az út a konstanzi zsinat egységpápjá elé. Noha biztosan nehezebbre esett Vincének az elfordulás XIII. Benedektől, az egész egyház javát előbbre helyezte, mint az avignoni pápához való ragaszkodást. Ezek után észak felé indult Normandiába és Bretagne-ba. Prédikációs útjainak ezen az utolsó szakaszán népmisszionáriusként dolgozott. Képes volt az embereket beszédeivel órákon át lekötöni.

Nagy aszkéta és vezeklő híre előtte járt. De nélkül is elég volt egy tekintet csontbőr alakjára, és mindenki meggyőződ-

hetett róla, hogy ez az ember semmi olyat nem követel mástól, amit maga már régen ne teljesített volna. Hús sohasem került az asztalára, a vásárnapok kivételével negyven éven át naponta csak egyszer étkezett. Ami-

kor a toulouse-i érsek azt tanácsolta neki, hogy mérsekeldje önmegtagadásait, azt válaszolta, hogy nem könnyű abbahagyni egy hosszan gyakorolt szokást.

1419-ben Bretagne-ban még megtartotta a nagyböjti beszédek. Amikor erejének hanyatlását érezte, megáldotta szeretett betegeit és nagy áhítattal fogadta a végső szentségeket.

1455-ben III. Callixtus pápa avatta szentté. Ferreri Vince, mint a XV. század egyik leghatalmasabb

– bűnbánatot hirdető – prédikátora vonult be az egyház történetébe.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

N. K. E.

KÖNYVAJÁNLÓ

Lackfi János:

#jóéjtpuszi

A Harmat Kiadó jelentette meg a népszerű és termékeny költő legújabb verseskötetét, melynek darabjait a közösségi médiában már évek óta olvashatjuk részletekben. Bolyki Lászlónak a hátsó borítón található aján-

lásánál jobban nem tudom összefoglalni a lényegét: „Nem ismerek senkit, aki ilyen elegánsan és ennyi szeretettel tudna páros lábbal beleszállni a vallásos sztereotípiáinkba, melyek elválasztanak minket az élő Istentől.” – Figyelem, csak humorérzékkel ajánlott! (Észlelő a 23. oldalon)

M. P.

ÚJ VISSZASZÁMLÁLÁS

52. NEMZETKÖZI EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS

A budapestiek számára nem meglepetés a hír, ugyanakkor felemelő és megtisztelő érzés, hogy Ferenc pápánk az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus záró szentmiséjére városunkba látogat. Bízunk benne, hogy látogatása nagy bátorítást és lelki megerősítést jelent a hívők számára, és mindannyiunknak vigaszt és reményt ad a mostani nehéz időszakban

A világjárvány miatt egy évvel elhalasztott esemény miatt tavaly szeptemberben online előtalálkozót rendeztek a NEK szervezői. Az esemény záró szakaszában elhangzott a Szentatya kérése: „*Lélekben egyesülve haladjunk tovább az előkészületekkel, az Eucharishtiában találva meg az Egyház életének és küldetésének forrását.*”

Cikksorozatunk előző számában olvashattunk egy idézetet Szent II. János Pál pápa az Oltáriszentségről szóló enciklikájából: „*Az Egyház az Eucharishtiából él*”. Krisztus földi helytartója, Ferenc pápa, üzenetével az első nagycsütörtöki vacsorára emlékeztet, az első szentmise és az Oltáriszentség alapításának ünnepére. Jézus ezen a vacsorán adja a főparancsot: „*szeresétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket*” (Jn 13,34) – olyan tanítás ez, amelynek

szolidaritásra és összetartásra vonatkozó üzenete a mai világban különösen is időszerű.

Megrázó ellentét, hogy Jézust azon az estén árulják el, amelyen szeretetének legnagyobb jelét adja. így szól tanítványaihoz: „*Vegyétek és egyétek, ez az én testem...*” Jézus saját testét és vérért hagyja ránk, hogy lelkünket táplálja, vére által megszabaduljunk a bűntől és az örök haláltól.

Emlékeztető:

A nagycsütörtöki szentmise részeként az áldozás után a pap az Oltáriszentséget a templomon át elviszi őrzése helyére, egy mellékoltárhoz vagy egy kápolna tabernákulumába. Ez a cselekedet Jézus elfogatását, elhurcolását jelképezi. Ezt követi az oltárfosztás, amikor minden dísz és az oltárterítőt is eltávolítják az oltárról – Jézus elfogatására és a passió kezdetére emlékeztet.

52.
NEMZETKÖZI
EUCHARISZTIKUS
KONGRESSZUS
BUDAPEST 2021.
szeptember 5–12.

“Minden forrásom
belőled fakad!” Zsolt 87,7

tetve. A szertartás végén a csend jelzi a Jézus szenvedésével együttérző fájdalmat.

Érdekesség:

A Tridenti zsinatban szögezték le, hogy Jézus az Eucharishtiában vere (valóban), *realiter* (valóságosan) és *substantialiter* (lényegileg) van jelen. Vagyis az eucharisztikus kenyér és bor nem „olyan, mintha”, hanem ténylegesen Jézus Krisztus teste és vére, vagyis a meghalt és föltámadt Jézus személyesen, isteni és emberi természetének teljességével. (Megjegyzés: a Tridenti Zsinat alatti ülésezések időszakában tört ki a pestis járvány, amelynek a résztvevők közül többen estek áldozatul.)

Végezetül a *Hozsanna!* kottás népénekeskönyv egy az Oltáriszentségről szóló egyházi énekét adjuk közre (142. sz.).

ANYAKÖNYVI ADATOK

TEMETÉSEK

† Szakál Mihályné (Támton Izabella)

születési év: 1929

temetés ideje: 2021. február 24.

† Balázs Bakó Jánosné (Nagy Mária)

születési év: 1935

temetés ideje: 2021. február 26.

† Völgyes Tibor József

születési év: 1935

temetés ideje: 2021. március 3.

† Nagyné Törőcsik Irén

születési év: 1959

temetés ideje: 2021. március 12.

† Balázs Imréné (Apostagi Éva)

születési év: 1935

temetés ideje: 2021. március 25.

† Pál Tiborné (Szász Erzsébet)

születési év: 1931

temetés ideje: 2021. március 29.

ZÁLOGÁT ADTAD, Ó JÉZUS

Zálogát adtad, ó Jézus,

Örök szeretetednek.

Rendelvén e nagy Szentséget,

És adván híveidnek,

Hogy tevéled egyesüljünk,

S téged viszont szeressünk;

Örök hála és imádás

Légyen azért nevednek.

Irgalmadban nem vizsgáltad

A mi gyarlóságunkat,

És ellened elkövetett

Sok hálátlanságunkat.

Megmenteni így akartál,

Azért értünk meghaltál;

Eltörölvén a keresztfán

Régi adósságunkat.

S hogy halálod szent emlékét

Mindennap megülhessük,

Hagytad ezt a nagy Szentséget,

Hogy magunkhoz vehessük.

Csodálatos kincset adtál,

És közöttünk maradtál;

Végzetlen jóságodért

Add, hogy mindig szeressünk.

Ekkép a Tieddé tettél

Kegyes Jézus, bennünket.

Add, hogy Tőled semmi többé

El ne vonja lelkiünket.

Védjen e Szentség oltalma,

Kövessünk élve, halva;

Uram, Jézus, áldd meg, kérünk

E szent föltételünket.

A www.iec2020.hu és a www.magyarokurir.hu honlapokat forrásként felhasználva összeállította:

D-P. Cs.

ONLINE FÉRFIKÖR

2021. január 22.

A járvány miatt a Férfikör találkozási és megkritikáltak elmúlt hónapokban, de azért igyekszünk tartani egymással a kapcsolatot. Egy ilyen alkalom volt január végén, amikor többen is jegyet vásároltak a Víg-színházból közvetített *Kelet-nyugati pályaudvar* című estre, melyet három fiatal, több hangszeren is játszó színész két zenésszel kiegészülve Cseh Tamás *Frontátvonulás*, *Nyugati pályaudvar* és *Levél nővéremnek 2.* című lemezein lévő dalokból állított össze sajátosan érdekes, fiatalos felfogásban. Az előadást ugyan külön-külön néztük meg

otthonainkban, ám utána „összekapcsolódtunk”, és megbeszéltük, hogy kinek mi tetszett és mi nem, és érdekes fejtegetések hangzottak el a klasszikussá – így feldolgozhatóvá és előadhatóvá – válásról is.

M. P.

ISMÉT KIRÁNDULTAK AZ IFIK

Dobogókő, 2021. február 27.

A kora reggeli készülődés és a vonatállomásra menet talán mindenkiben fájó emlékként jelent meg puha ágyának képe. Azonban amint összegyűlt a csapat, meg-

indult a beszélgetés, a „téged még nem ismerlek”-körök, így a már a vonatút elején hamar összeismerkedtünk az egy-két látásból már ismert arccal.

A körülményes odaút állomásai között akadt idő egy kis sarokfogóra is, majd megkezdtük utunkat Pilisszentkeresztről. A kirándulás közben szókimondó gyilkost játszottunk, ami segítette a beszélgetést, és azt, hogy mindenki megismerje a húzottját. Bár azt hiszem, ha valaki ezután Teréz anyáról, vagy a zokni-szandálról kérdez, kétszer is meggondoljuk, hogy válaszolunk-e.

Felérve Dobogókőre leültünk uzsonnázni, majd a kilátást megcsodálva elkészülték a közös fotók is. Utunk további kalandos részében keresztülmentünk a Sikárosi réten, többször voltunk egymás előtt, mint mögött – vagyis azt hittük –, és sárosan bár, de törve nem, egy tisztáson meg is ebédeltünk, élvezve a napsütést.

Ebéd után túránk végső célja Plisszentlászló felé közeledve a lányoknak többször alkalma nyílt a fiúk lovagiasságát élvezni, így száraz lábbal juthattunk át a patakon, míg a ők többen beázott cipővel folytatták útjukat. Pilisszentlászlón a busz érkezése előtt még sikerült számháborúznunk is, ami feltette az i-re a pontot. Reméljük legközelebb is ilyen – ha nem még jobb – élményekben lesz részünk.

K. K.

NAGYBÖJTI LELKIGYAKORLAT

2021. február 27–28.

Ahogy tavaly, idén is sikerült még a templom bezárása előtt megtartani nagyböjti lelkigyakorlatunkat. A *Ruppert József* piarista szerzetes atya áltott tartott két szentbeszéd lényegét egy általa idézett Don Bosco

mondással lehet összefoglalni: *mindenkivel jót tenni, rosszat senkivel sem*. Ez a kereszténység lényege: olyan életet kellene élnünk, hogy az embereknek Jézust tudjuk mutatni.

Bár a templom még látogatható volt, a lelkigyakorlatos szentmiséket is közvetítettük, így Youtube-csatornánkon megkereshetők és újra megnézhetők ezek a szentbeszéddek – no lám, a járványhelyzetnek van előnye is! –, ajánljuk mindazoknak, akik esetleg kihagyták volna, érdemes!

HATVANNÉGY ÉV EGYÜTT

Március 31-én volt 64 éve, hogy örök hűséget ígért egymásnak Papp János és Bódizs Etelka. Megkértük őket, idézzék fel hosszú házasságuk örömeit, bánatait, nehézségeit.

■ *Hogyan alakult, hogyan kezdődött a kapcsolatotok?*

Eta néni: Ez a sok együtt töltött év valóban már önmagáért beszél. Elkoptunk, nem gondoltuk, hogy ennyi időt megélünk.

János bácsi: Minden nap ajándék.

Eta néni: János a 93. évébe lépett. A Jóisten segíti, és ez a kert, ami éteti. Annyira szívvel-lélekkel csinálja. Majdnem jobban szereti, mint engem. *(nevet)*

János bácsi: 1957-ben esküdtünk, most a 64. évet töltjük be.

Eta néni: Március 31-én. Április elsejével a 65.-be lépünk. 1954-ben érettségiztem az iskola lehelyezett volna vidékre. Édesanyám

betegsége miatt ezt nem vállaltam. Különbösen is a keresetem elment volna albérletre. Pesten 2-3 hely volt, ahová a „jobbakat” tették. Dolgozni akartam: elmentem segédmunkásnak a Cukrárszipari Vállalathoz: Ez lett János pechje. *(nevet)*

■ *Ott találkoztatok?*

Eta néni: Igen. Egy osztálytársnőm segítségével a hűtőházban kaptam munkát. Október volt, gesztenyeszezon. 20 kg-os rekeszeket kellett pakolni. Láttam az igazgatót, hogy ez sem riasztott el a munkától, így bekerülhettem a termelésbe.

János bácsi: A Kőrös utcában volt az üzem, ahol 3 műszakban ment a gyártás, mert

csak ez az egy üzem volt Magyarországon, ami gesztenyepürét állított elő. 320 vagon gesztenyét dolgoztunk föl október elsejétől április elsejéig. A gép összetörte, aztán kézzel rostálták.

Eta néni: Márciusban kezdődött a fagyalt-szezon, mert fagyaltot is gyártottunk. Aztán rendelésfelvevő lettem immár egy műszakban.

János bácsi: A vállalatnak az Andrássy út és Izabella utca sarkán volt a Különlegességi Cukrász üzlete, ide helyezték Etát pultosnak két műszakban.

■ *Mi tetszett meg nektek a másikban?*

Eta néni: János tejszínes, illetve süteményes poszton dolgozott. Megismerkedtünk. Sikerkült neki elcsábítani. (*nevet*) János a munkájának élt. Ha a főnöke kért tőle bármit, mert például valaki hiányzott, akkor képes volt még egy műszakot lehúzni. Egyszerűen a munka szeretete és emberi mivolta váltotta ki belőlem azt az érzést, hogy ő valóban egy olyan ember, aki meg tudja becsülni a keresetét. Nem volt neki könnyű. Albérletben lakott. Be tudta osztani a pénzét. Rendesen, szépen öltözött. Láttam, hogy nem pocskoló. Azt hiszem, ő is ezt vette észre bennem. Így aztán a kettő egybekelt.

Egy nyirkos, szoba-konyhás albérletben kezdtük a Kiss Ernő utcában. Igyekeztünk, hogy saját lakáshoz jussunk. Spóroltunk. 1962-ben született egy leányunk. Kiléptem a munkahelyemről, és a kispesti Jacquard Selyemszövőhöz (*Hungaria Jacquard-szövőgyár Rt. – a szerk.*) kerültem bérelszámolóként. Egy háromszobás ház eladó volt Kispesten a Jókai utcában. Egy idősebb házaspár volt, akinek szimpatikusak voltunk, így jutottunk hozzá. Két szobát kiadtunk: a szövedő több mestergyakornokot vett fel, akikből hatot befogadtunk albérlőnek. A vállalatától kaptak berendezést, ágyneműt és olajkályhát.

János bácsi: 1949-ben jöttem fel Budapestre Kunszentmártonból, és a Cukrászipari Vállalathoz kerültem a IX. kerületbe. Három műszakban dolgoztam. 1952-ben kerültem át a vállalat fagyaltüzemébe a Kőrös utca 31-be. Ez a Horthy rendszerben Bon Csokoládégyár volt. Államosították és berendezték fagyaltgyárnak, mert Rákosi megszüntette a maszek cukrászokat és fagyaltot csak itt lehet készíteni. 350 literes üstben főztük a fagyaltot, 20 mázsa fagyalt volt a norma. Volt mellettem egy segédmunkás. Úgy képzeld el, hogy reggel behozta a kocsit a 120 darab 25 literes kannás tejet, amit aznap feldolgoztunk. Amikor lefőtt a fagy, a motor fölnyomta a hűtőbordára, a forró fagy 6 °C-osra hűlt. Ezt újra bele a kannába, és be kellett cipelni a hűtőkamrába. Volt olyan műszak, amikor 200 kannát kellett mozgatni. Aztán jött a békekölcsön, „mert újjá kellett építeni az országot meg a szocializmust”. A párttitkár és a személyzeti osztály vezetője előírta, hogy kereset alapján mennyit kell jegyezni. Harminc év múlva kaptam vissza ugyanannyit, de akkor már mit ért az a pénz?

■ *János bácsinak mi tetszett meg Eta nénién?*

János bácsi: Októberben mentem szabadságra szüleimhez, segíteni. Őket is bekényszerítették a tsz-be. Kaptak 600 négyszögöl cukorrépa területet, amit kapálni, majd kiszedni, lekacsolni, kocsira pakolni kellett. Amikor 15-én visszajöttem, akkor találkoztunk először Etával, aki akkor érkezett a vállalathoz. Végignézttem rajta, és fölötlt bennem, hogy ez a kislány feleségnek való. Tetszett a rátermettsége, ahogy hozzáállt a munkához, az egyénisége, nem festette magát, nem cigarettázott, nem akart tündökölni. Az egyszerűsége tetszett meg benne. Szép lassan összejött a barátság, randevúztunk. Az első randevú '55-ben volt. Mozi- ►

▶ ban voltunk együtt. Az volt a francia film címe, hogy *(együtt mondják)* „Holnap már késő”. Egy emlékezetesen szép film. Ha délutános volt, megvártam és hazakísértem.

Eta néni: 1980-ban ott kellett hagyni a Jókai utcai házat, mert szanálták a területet. Télen kellett neki állni újra lakást keresni, ami hosszú és bonyodalmas volt.

János bácsi: A Léva utcában vettünk házat Lőrincen.

Eta néni: Nem volt megfelelő, de nem volt jobb megoldás. Ezt a kártalanításból vettünk meg. Férjemet '79-ben leszázalékolták a szíve miatt. A Vendéglátóipari Vállalatnál dolgozott Kispesten az Ady Endre úton. Nagy strapa volt. Hatra kellett menni, de már négy órakor elment, mert mindig volt hiányzás. Ezután még a szanálás is hozzá jött. Ekkor teljesen ki voltunk borulva. A lányunk közben felnőtt, Külkereskedelmi Főiskolát végzett. Vettünk neki egy szövetkezeti lakást, és magunknak egy szoba-konyhás házat itt a Rozsnyó utcában, amit később bővítettük.

■ *Hány unokátok van?*

János bácsi: Két fiú: 30 és 25 évesek.

Eta néni: Sok mindenben mentünk keresztül, de a Jóisten mindig adott megoldást is.

János bácsi: Éreztük, hogy Isten segít.

■ *Hogyan tudtatok hitélet élni, milyen hitéleti emléketek van?*

Eta néni: A cukrász szakmában vasárnap is menni kellett dolgozni.

János bácsi: Szombat-vasárnap volt a csúcs. Hétköznap kaptam meg a szabadnapot a vasárnap helyett. Ünnepekkor jutottunk el szentmisére. Ha beutalót kaptunk a vállalat vidéki üdülőjébe, akkor templomba ott is elmentünk. Eljutottunk Fatimába, Erdélybe és Kárpátaljára.

Eta néni: A fatimai utat lányomtól kaptuk. Unokáim elsőáldozók voltak, a König Jolika foglalkozott velük a Szent Margit-templom-

ban. Jolikát korábról ismertem. Egy iskolába jártunk, két év különbséggel. A közgazda, a Hengersor utcába.

János bácsi: A 90. születésnapomon az ünnepi ebédén az egyik unokám megkérdezte, mi volt életem legnagyobb élménye. Akkor elmeséltem neki, hogy 1938-ban 10 évesen a nagymamámmal eljöttünk a Eucharisztikus kongresszusra. Felejthetetlen élmény volt (*elérzékenyül*). Mint egyszerű falusi gyerek nemcsak Budapestre juthattam fel, hanem még azon a gyönyörű ünnepségen is részt vehettem. Három méterrel előttem ment el a koronaórság kíséretében Serédi Jusztinián bíboros hercegprímás. Reggel öt óra előtt öt perccel indult Szentestől a különvonat. Kunszentmártonból hatan vagy nyolcan jöttek idősebb nénik. Az én nagymamám olyan volt, hogy szeretett búcsúkra járni hasonlókorú asszonyokkal. Kedvezményesen utaztunk. Értem nem kellett fizetni, ők is felárat fizettek. A MÁV felárú jeggyel különvonatokat indított az ország különböző helyeiről a kongresszusra.

Nagymama ölében aludtam végig az utat. Ahogy megérkeztünk, reggelizés után kimentünk a Hősök terére. Az Andrásy úton felültett a kisérdalatti korlátjának a tetejére. Odaállt a lábamhoz és fogott, hogy hanyatt ne essem. A központ felől jött a díszkíséret: a rengeteg pap és püspök, kormányörök kíséretében Serédi Jusztinián bíboros hercegprímás. Láttam a sokezeres tömeget, mert az Andrásy út és a Hősök tere is tömve volt. Az oltár előtt volt három sor szék Horthynak és az előkelőségeknek, de rajtuk kívül mindenki állt.

Eta néni: Kisiskolás koromban minden első pénteken misére jártam Somogyi Laci bácsihoz az Állami lakótelepre. A Kistextnél laktunk szolgálati lakásban. Apám selyemszövő mester volt. Tanítás előtt legyalogoltam az állami lakótelepre a templomba,

megáldoztunk és mentem az Apponyi úti (ma Hengersor utca) iskolába. Szeretettel méltó, tisztességes atya volt Laci bácsi. Hitre tanított minket elsőáldozóként. Abban az időben kenyérjegy volt, mégis előteremtette a brioszt és a kakaót az első áldozás utáni reggelire.

János bácsi: A szemeretelepi templomba a '80-as évektől járunk, amikor a kerületi Léva utcába költöztünk.

Eta néni: Madari atya szolgált itt Szemerén, ő építette a plébániát a templom mellé.

■ **Volt-e, ami hűségteket próbára tette?**

Eta néni: Az a sok gond inkább összekovácsolt bennünket. Végül mind a ketten egyet akartunk.

János bácsi: Az elmúlt 64 év összekovácsolt minket, de azon felül minket a Jóisten egymásnak teremtett. Nincs olyan élet, ahol nincs pillanatnyi nézeteltérés.

Eta néni: Szélhámosság nem volt bennünk. Örültünk, hogy elértünk valamit együtt. A vasárnapi munka se tartott örökké. A hit iránti szeretetünk és vonzódásunk megmaradt, most még egyre jobban. Érzem azt, hogy a Jóisten akarata az, hogy még legyünk. A sok egészségügyi nyavalya ellenére csoda, hogy még létezőnk. Úgy látszik, terve van velünk a Teremtőnek.

■ **Hol esküdtetek?**

Eta néni: Vidéken, Kunszentmártonban esküdtünk. Jánosnak nagy rokonsága volt, nekem csekély.

János bácsi: Régen az volt a szokás, hogy a vőlegény rendezte a lakodalmat.

■ **Hogy fogjátok ünnepelni az évfordulót?**

Eta néni: Szerényen.

■ **Hogyan tudtok most bekepcsolódní a liturgiákba?**

Eta néni: A Bonum TV-n keresztül.

■ **Köszönöm az interjút!**

N. E.

A KAMERA MÁSIK OLDALÁN

VÁLTOZÁSOK

Már négy hónapja, hogy Krisztus Király vasárnapján elindultak ismét a közvetítések templomunk falai között, és egy éve, hogy először közvetítettünk. Ez a négy hónap hatalmas változásokat hozott. Közösségünk példaértékű összefogásának köszönhetően olyan eszközök kerültek beszerzésre, amelyek nagyban megkönnyítik a munkát, illetve jobb minőség érhető el velük. Két fontosabb és nagyobb beszerzésünk a hangkeverőpult és a videókeverőpult. Ezek az eszközök szinte nélkülözhetetlenek a minőségi közvetítéshez. A modern technika segítségével akár három kamerával is tudunk közvetíteni, emellett az énekszöveget is meg tudjuk jelentetni a képernyőn. Hála és köszönetet mindazoknak, akik bármilyen módon hozzájárultak ahhoz, hogy a ma használt eszközpark a rendelkezésünkre álljon.

KIHÍVÁSOK

A kutyuk beszerzése ugyan megtörtént, de ezután hatalmas feladat várt még ránk: meg is kellett tanulni, hogy a sok, akkor még ismeretlen gomb és potméter milyen célt is szolgál. Nagy szerencsénkre lelkes ifikkel egészült ki a csapat, akik hétről hétre a kamerák mögött segítenek a közvetítésben. Külön szeretném kiemelni *Vadas Jánost*, aki időt/energiát nem sajnálva vetette bele ma-

gát a munka sűrűjébe. Közösén szép fokozatosan kezdtük elsajátítani a tudást, amelyben nagy segítségünkre volt *Szép Marci*, aki immáron sokadjára segített ki minket kábelekkal vagy éppen szaktudásával. Viszszagondolva úgy látom, nem volt egyszerű dolog kiselabizálni Youtube-videókból ezen eszközök működési elveit, de minden ezzel töltött perc nagyon megérte, sokat tanulhattunk ez idő alatt az élő közvetítések világáról vagy éppen villanyszerelési problémákról. A jó pap is holtig tanul, mi sem vagyunk ezzel másképp, a nagyhét előtt is órákon keresztül igyekeztünk felvértezni magunkat a legnaprakészebb tudással, hogy a szent három nap alatt is zökkenőmentesen menjen minden.

MI MOTIVÁL BENNÜNKET?

Hogy milyen szellemiségben szeretnénk az otthoni képernyőn megjelentetni a liturgikus eseményeket? Amit minden közveti-

tésnél érdemes leszögezni, hogy a legfontosabb az, hogy otthonainkban is emelkedett lélekkel lehessünk részesei az Eucharisztia ünneplésének még akkor is, ha valóságosan azt most nem is vehetjük magunkhoz. Ennél nincs fontosabb, hiszen éppen ez a lényeg. A mi kis csapatunk ehhez szeretné a minőség és a technikai megvalósítás révén hozzátenni azt, hogy lehetőségeinkhez és tudásunkhoz mérten a lehető legmértékben módon történjék meg a Lényeg átadása.

Köszönettel tartozunk nekik: Frindt Attila, Nemcsics Csongor, id. Knáb József, Vadas János, Földi Szabolcs, Maros Palkó, ifj. Knáb József, Nemesi Miklós, Viola Zsolt,

Bodó Panka, Bodó Dániel, Barczikay Dániel, Kollányi Katalin, Knáb István, Knáb János, Vadas Imre, Schütt Zoli, Kraus Csanád, Szép Márton és még sokan mások, akik meg látásaikkal, visszajelzéseikkel segítik szolgálatainkat

P. S. Bár mi nagyon szeretünk közvetíteni, azért titkon reméljük, hogy mihamarabb viszontlátjuk egymást a templomban. Illetve nagyon kíváncsiak vagyunk, hogy miként élik meg a családok otthon a szertartásokat, ezért vállalkozókedvű családoktól szeretettel várunk ezzel kapcsolatos fotókat a donbosco.szemere@gmail.com email-címre.

K. A. B.

ÚJ PERSPEKTÍVA

Megkérték minket, hogy amikor tudunk, kamerázzunk a miséken. Örültünk neki, hisz egyikünk sem foglalkozott ilyennel korábban, és így mi is hozzá tudunk adni a közösséghez, a plébániához valamit.

Cikkünk szerzői „éles bevetésen”

A feladatot nagyon élvez(t)ük. Kis idő után pedig észrevettük, hogy a kamerázás nem csak gombnyomogatásból és karok forgatásából áll. Kaptunk e feladat által egy új perspektívát. Eddig a hívek szemszögéből hallgattuk a miséket és Mahi atyát. Viszont így mi lettünk az összekötő pont a mise és a hallgatóság között. Észrevettük, megsemmisítettük a kamerázás által, hogy milyen gyönyörű templomba is járunk: Zoli sok munkáját a díszítéssel és a karbantartással, valamint a misék egyes részleteinek fontosságát például a hangosítást, a fények erősségének szerepét illetve, hogy valójában egy nagy csapat, és az ő munkájuk áll mind e mögött.

Operatőri trükköket is megtanulhattunk. Beláthatunk így a „színpalak mögé”, hogy mennyi munka van egy misében, egy adásban, egy videóban.

Köszönjük a lehetőséget, hogy kipróbálhatjuk ezt is! Továbbá buzdítunk minden fiatal a plébánián, hogy csatlakozzanak hozzánk!

B. P. és B. D.

ELSŐÁLDOZÁS

*A bizonytalan járványhelyzet miatt Mahi atya a Képviselő-testülettel egyetértésben úgy határozott, hogy plébániánk 2021-ben két alkalmat is biztosít elsőáldozásra, és a családokra bízza a döntést, hogy melyiket választják. Így áprilisban négy, szeptemberben pedig hat gyermek veheti először magához Krisztus testét. A hagyományosan a templom hirdetőtábláján megjelenő tablót most a **MUSTÁRMAG** próbálja pótolni.*

Bozsóki Bella

Bozsóki Bálint

Nagy Dorottya

Varga Szabolcs

Molnár Emese

Nemesi Zsófia

Pad Veronika

Vlád Blanka

Szepesi Hajnalka Dóra

Szepesi Orsolya Lilla

ISMERŐS ARCOK

Akit a kedves mosoly mögött megismerhetünk:

BOGNÁR KÁROLYNÉ VARGA BERNADETT

Unokákkal: hiányzik róla Mersike(+), valamint Viktorka és Levike, akik 2017 után születtek

■ *Kedves Detti, nagyon örülök, hogy beszélgethetünk, ha nem is találkozhattunk személyesen. Honnan kezdhetjük?*

– Az első, ami az eszembe jut: a gyökereim, a legfontosabb, legmeghatározóbb pedig a szüleim szerepe. Nyolcan voltunk testvérek – én hatodikként születtem –, nyolcunk által a szüleimnek 29 unokája és 73 dédunokája lett... (és úton van még 2-3 baba, akik nyáron jönnek a világra.) Ez összeadva 110

ember! Ezt a csodát anyukám és apukám indította el. Azzal, hogy igent mondtak egymásra és ránk, a gyermekeikre.

És azt a szellemiséget, amit tőlük kaptunk még az unokák, dédunokák is viszik tovább. A sok nagycsaládos mellett most már jezsuita kispapunk is van.

■ *Milyen gyermekkorotok volt?*

– Mindannyian egyházi iskolába jártunk, ami abban az időben ('60-as, '70-es évek) ►

▶ nem volt szokványos dolog: a lányok a Patronába, a fiúk a bencésekhez Győrbe, és a piaristákhoz. Ennek jó és rossz következményeivel: engem ugyan elsőre felvettek a szombathelyi tanárképzőbe, de a nővéreimet például csak harmadszorra az orvosira. Meghatározó volt még, hogy a hatvanas években testvéreimmel meghívást kaptunk a Regnum Marianum közösségbe, amelynek a lelkesége nagyon sokat adott mindannyiunknak.

■ **Említetted a tanárképzőt, ez is fontos átlomás, ugye?**

– Igen, Szombathelyre jártam matematika-testnevelés szakra, és itt ismertem meg a későbbi férjemet, Karcsit is, akivel három csodás gyermekünk született: Karcsi, Detti és Gergő. 40 évig tanítottam, mellette képeztem is magam: teológiát és mentálhigiénét végeztem, és vezetőképzőre is jártam. A mentálón a pszichodráma képzésen keresztül jobban megismertem magam, és sokkal elfogadóbbá váltam. Az itt megszerzett tudást nagymértékben tudtam használni a pedagógiai munkám során, valamint a kapcsolataimban. Három éve mentem nyugdíjba.

■ **Milyen a nagyszülői lét? Aktív nagymamának ismertelek meg.**

– Gyermkeink által 12 gyönyörű unokát kaptunk – a legkisebb Levente még nincs 1 hónapos. A gyermekeink is olyan társat választottak, akik azt a lelkeséget képviselik, amit mi is igyekeztünk továbbadni. Sok nehézség mellett számos csodát is megélhettünk: történtek tragédiák, de imáink számtalanszor meghallgatásra találtak.

■ **A plébániánk közösségi házában, a Don Boscóban évekig szerveztél a pingpong délutánokat.**

– A sok-sok év, amit gyerekek között töltöttem megtanított arra, hogy mennyire fontos a gyerekeknek, fiataloknak a közösség és a játék. Ezért találtuk ki ezt a pénteki programot – kezdetben kéthetente, majd havonta tartottuk a játékos foglalkozásokat. És reméljük, hogy folytatódhat, ha túlleszünk a járványon.

■ **Kik jártak hozzátok a Don Boscóba?**

– Nagyon örülök annak, hogy a plébániai és a hittanos gyerekek mellett, olyanok is csatlakoztak hozzánk, akik semmilyen vallásos nevelést nem kaptak. Úgy érzem, ezáltal Don Bosco nevéhez is hűek vagyunk. Változó volt a csapat létszáma – zsíros kenyérrel és teával vártuk őket – volt, hogy 15-en jöttek, de olyan is hogy csak ketten (akkor is ugyanúgy megtartottuk az alkalmat, foglalkoztunk velük), de amikor például farsangot szerveztünk, akkor 25-en is voltak a gyerekek.

■ **Több segítőd is volt, igaz?**

– Igen, Szmétussal dolgoztunk össze az elmúlt években, de sokan segítettek be mások is. Pozitív hozadéka lett a dolognak az

Gyermekeimmel

is, hogy közben a segítők közül is csapat lett, a felnőttek között egyre szorosabb kapcsolat alakult ki, és sokszor segítettük egymást, ha úgy adódott.

■ *Aztán jött a Covid és nektek duplán kellett vigyázni...*

– A férjem, Karcsi fokozottan veszélyeztetett, így nagyon betartottunk mindent, szinte szó szerint ki sem tettük a lábunkat. A család, barátok bevásároltak nekünk, még amiatt sem kellett emberek közé menni.

■ *De úgy tudom, te elég jó elfoglaltságot találtál magadnak...*

– Az online matektanítás nagyon beindult: napi 3-4 órát is tartottam. Rokon gyerekeknek, barátok gyerekeinek, de sérült tanítványom is volt. Kapcsolatba kerültem a Jezsuita Menekült Szolgálattal, és nekik is tudtam online segítséget nyújtani, aminek nagyon örülök.

Emellett szeretek sütni – és mivel ketten nem ehetünk meg ennyi süteményt –, időnként megörvendeztetem a barátokat, családot.

■ *Egyszer, amikor hívtalak épp az erdei sétából jöttél meg.*

– Szokásommá vált a bezártság hónapjai alatt, hogy minden nap elmegyek egy órát sétálni: hol csak az utcákon rogom a köröket, hol az erdőben bandukoltam. Jól tudtam közben gondolkodni, időt szánni arra, ami épp foglalkoztat, és ilyenkor megbeszélhettem a fontos dolgokat a „Nagyfőnökkel.” Néha pedig egy-egy baráttal beszélgetve sétálok.

■ *Mióta jársz a Szemerére?*

– Eredetileg a Szent Margit-templomhoz tartozunk, de annak idején annyira megfogott Zsolt atya elköteleződése, mindenkire való figyelme, őszinte odafordulása, hogy átjártam. Azon fontos elvek mentén végeztem a papi munkáját, ami engem nagyon emlékeztetett mindarra, amit a Regnumban ta-

nultam és szerettem. Figyelt arra, hogy ne csak a szentmisén találkozzanak a hívek: kirándulások, táborok, felszabadult együttlételek... nagyon jól összekovácsolta a közösséget; és én is új barátokat szereztem, és itt ragadtam.

*Végül egy ajánló: Számomra fontos útjelző és szívből ajánlom a mai helyzetben is mindenkinek a **Bíbor és fekete** című filmet.*

Sz. K.

VERSSAROK

Pilinszky János: **Harmadnapon**

És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücki fák.
És megérzik a fényt a gyökerek
És szél támad. És fölzeng a világ.

Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszűnhetett dobogni szíve –
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.

LEVÉL A TÁVOLBÓL

FINNORSZÁGI PORTYÁZÁSUNK

*Régen hallottunk a Rác családról,
akik jó másfél éve Finnországban élnek.
Megkeresésünkre Niki örömmel leírta
nekünk, hogy is kerültek oda,
és hogyan telnek a napjaik Gáborral
és a gyerekekkel, Benedekkel,
Domonkossal és Johannával.*

Egy májusi napon, otthon hagyva a gyerekeket, útnak indultunk, hogy az akkor Helsinkibe költöző orosz szerzetes barátnőmmel találkozassunk, ugyanis 12 éve nem láthattuk őt. Ekkor Gabiban – szertornaedzőként – felmerült, hogy nézzünk meg egy finn szertorna edzést Tamperében, ahonnan indult vissza a gépünk. Az akkor még semmitmondó találkozásunk sorsdöntőnek bizonyult. A tornacsarnokban hasonlóan hozzánk, egy korunkbeli férfi nézte érdeklődve a teremben mozgóldókat. Váratlanul szóba elegyedtünk, és kérdezősködni kezdett felőlünk. Természetesen hamar kiderült, hogy Gabi edző, ekkor megkérdezte, hogy lenne-e kedve itt dolgozni – ő ugyanis az egyesület igazgatója volt. Akkor már tudtuk, hogy a szokásos nyári programunk a gyerekekkel együtt Finnországban lesz, és megbeszéltük, hogy augusztusban újra találkozunk.

Így is történt, azaz augusztus elején két hetet a barátainknál töltöttünk, akkor a gyerekekkel is megnéztük a csarnokot és megbeszéltük a részleteket. Augusztus közepi hazautazásunk után pár nappal megkaptuk e-mailen a munkaszerződést. Pár hetünk maradt, hogy elrendezzük a munkahelyeket, gyerekek iskoláit, házat, elbúcsúzzunk az otthonhagyottaktól. Hát így kezdődött...

Ennek lassan két éve. Azóta a gyerekek megszerették az itteni iskolát – azt nem volt nehéz –, barátokra tettünk szert, élveztük a havat, a hideget. És egy régi vágyunk is megvalósult ebben az évben, meglátogathattuk a Mikulást. Ez nemcsak a gyerekeknek, még nekünk is hatalmas élmény volt, a rénszarva-

sokkal, husky kutyákkal, motoros szánnal és persze a Mikulással:) Sajnos északi fényt nem láttunk, ami a Joulupukki (Mikulás) szerint azt jelenti, hogy újra el kell jönnünk. Egyik gyermekünk azt is kérte születésnapjára, hogy ide jöjjünk vissza...

A koronahelyzet az életünket utazás téren jelentősen befolyásolta, közel fél éve nem tudtunk hazamenni, a szülők, barátok, ismerősök nem tudtak idejönni – sokak jegy ment veszendőbe –, viszont egyéb téren nem éreztünk változást. A gyerekeknek ugyanúgy folytatódik az iskola, szinte minden bolt nyitva van, nincs kötelező maszkhasználat, nincs kijárási tilalom, és bármikor bárkivel találkozhatunk. Ami kimondottan áldás nekünk, az az online misék, lelkigyakorlatok és előadások. Külön köszönet a misék közvetítéséért, nekünk nagy ajándék itt, hogy magyar nyelven hallgathatjuk Mahi atyát és a többieket. Igaz hatalmas szerencsénkre ebben a városban is van katolikus templom, ahova tudunk misére járni. Ebben az online világban nem nehéz tartani a kapcsolatot az otthoni barátokkal, tudunk együtt imádkozni, láthatjuk egymást rendszeresen. Az itt élő orosz szerzetes barátnőm is sokat tesz a hitben maradásunkért, és az otthon-

► ni házaspáros közösségeinkben is részt tudunk venni a Zoom segítségével.

A tél hideg és hosszú, de mi ezt nagyon szeretjük. Domi fiunk nagy lékúszó bajnok – a finneket is kenterbe veri –, sokat szaunázunk, korizunk, sielünk, szánkózunk... Tehát élvezzük egy ideig, aztán nagyon várjuk a nyarat, ami rövid és kevésbé meleg. Viszont a tavakban lehet fürdeni, a homokos tópartokon napozni és hatalmasokat sétálni a hűs erdőkben. Nem beszélve a fiúk motorozásáról! Mert itt aztán csábító cross motor pályák vannak – a lányok nem nagy örömére). Beni nagy rajongója lett a cross motorozásnak.

Ami más, mint otthon: én folyamatosan úgy érzem, hogy egy lassított film részese vagyok, minden és mindenki nagyon nyugodt, harmonikus. Itt ismeretlen a sietés – ezt Gabi az utakon eléggé nyugtalanul viseli, de az idő csodákra képes –, a nyomulás, az erőszakosság. A finnek egyenesek, csendesek, halkak, zárkóztak. *(Hogyan ismer-*

MI A JÓ ITT ÉSZAKON? HÁROM SZÓBAN...

Gabi: gyerekeink öröme, finn barátok (Päivi és Kari), motorozás.

Niki: tisztaság, finom halak és kenyerek, erdők.

Benedek (13): könnyű a sulis, van barkácsolós óra, több a szabadidőm

Domonkos (13): lékúszás, sok hó, síelés

Johanna (8): nincs lecke, a szép táj, kedvesek hozzánk az emberek.

red meg az extrovertált finnt? Beszéd közben nem a saját, hanem a másik cipőjét nézi.)

Az iskola olyan, mint egy hatalmas játszóház, ami főként arról szól, hogy oda azért menjenek, hogy jól érezzék magukat. Ezzel az egy érvvel sikerült is elérni, hogy a gyerekek szeressenek oda járni. Itt a szünetet azért számolják, hogy mikor lesz már vége:) Egyedül a finn konyhát (volt) nehéz megszeretni a gyerekeknek. A fiúk szerint hallevest, halszósszal és halgolyóval esznek. (Bárcsak én járhatnék itt iskolába!) Viszont sok salátát, gyümölcsöt fogyasztanak és már a '70-es években volt egy erőteljesebb propaganda az egészséges táplálkozásért, ami sikerrel is járt – hiszen nagyon szabálykövető nép –, és a cukor, a só és a zsíros ételek elhagyása mellett nagyon kevés a dohányos is. Talán ez is segített itt abban, hogy az egészségügyi állapotuk jobb, mint az átlag.

Az oktatás teljesen ingyenes, nemcsak a könyvek, füzetek, ceruzák, tollak, tolltartók stb., de a reggeli, uzsonna és ebéd is, sőt a kirándulások, a közös utazások is. Sokat mozognak, sportolnak, rengeteget vannak a levegőn, akkor is, ha mínusz 20 fok van. Ebben az évben talán 1-2 tornatermi órájuk volt.

A fiúk különösen szeretik a barkácsolós órákat, amikor fúrnak, faragnak, gyalulnak, hegesztenek, de az első félévben megtanultak kötni, varrni is. Így azt is megtudták, hogy az a két bot, amit bökdösnek egy fonallal, azt kötőtűnek hívják.

Szeretünk itt lenni, sokat tudunk együtt lenni, mindenre van idő, de persze vágyunk már haza, mert mindenhol jó, de... És persze hiányzik a Túró Rudi, a meggyes rétes, a szilvás gombóc, a kolbász, a téliszalámi. De főként TI!

Reméljük mielőbb látjuk egymást, bátran ölelkezhetünk, és közösen tölthetünk a templomban. Addig is marad az ima, ami mindig, mindenhol összeköt.

A Jóisten bőséges áldását kívánjuk Mindannyiótoknak, áldott húsvéti ünnepeket!

V. N.

VERSSAROK

Lackfi János: Hullámlovas

Azokban a napokban
földből kifacsart fekete
szutykot

égetnek nagy vasdobozokban,
azokkal száguldoznak
földön, vízen, levegőben,
elsüllyednek, összeütkeznek,
lezuhannak.

Azokban a napokban
fogvasító, hizlaló, színes,
cukros
löttyöket isznak, és ivóvízzel
úsztatják le az ürüléküket.

Azokban a napokban
senki sem akar fárasztó
munkát végezni,
vasat, követ emelgetni,
inkább eljárnak irodai
munkaidő után
méregdrágán vasakat
emelgetni,
mert az egészséges.

Azokban a napokban
cunamivá torlódnak
a nemzetek,

megzavarodva egymásra
rontanak,
elharapják egymás torkát,
testvér a testvérnek,
gyerek az apjának ontja ki

vérét,
szétdarabolják a magzatokat,
és széptőszernek használják
sejtjeiket.

Azokban a napokban
a házak az eget karcolják,
és az egész világ egyetlen falu
lesz,
mindenki mindenkinek érti
a nyelvét,
mert ugyanazt a pocskét angolt
beszéli,
de senkinek nincs türelme
végighallgatni a másikat.

Azokban a napokban
proteinkoktételtől duzzadnak
az izmok,
a világ ura mégis egy
láthatatlan
vírus lesz, mely beparancsolja
négy fal közé a sok bulizni
vágyót,
holott a világot már régóta
a bulizás viszi előre,
de persze egyes földrészeknek
nincs bulizási joga,
nekik a kiválasztottak
bulizását kell biztosítaniuk.
Azokban a napokban
összeomlik minden
és égig csap az áradat,
mindenütt félelem és jajgatás,
az alkonyi viharfelhők hátán
pedig
elegánsan és atletikusan,
egy arany szörfdeszkán
suhanva
megjelenik Jézus,
a hullámlovas,
és akkor mindenki mindent
meg fog érteni.

„FELTÁMADÁS” A 61-ESEN

Már megszoktam, hogy a ruhám sokakban indulatokat kelt... valószínű pozitívakat is, de akik ennek hangot adnak, azok zömmel a keserűség és a gúny megnyilvánulásai.

Így volt ez alkalommal is, nagyszombat délutánján. Egy kedves látogatásból indultam haza, s lélekben készülődtem már az esti feltámadási szertartás hangulatára.

Mikor felszálltam, ő a hátam mögött ült, egyedül – nem vettem észre. Nekitámaszkodtam a jegylukasztónak és úgy zötykölődtem gondolataimba merülten. Majd meghallottam a hangját: egy mondat közepén volt, tehát már egy elkezdett monológjának foszlányai jutottak hozzám. Nem értettem még a szavait, de éreztem a vádló hangnemet. Nem volt újdonság... majd csak abbahagyja – gondoltam. Ám egyre hangosabban rákezdett, biztosra véve, hogy meghallom szitkait. S a végén már az egész vilámoson hallható volt fájdalmas kifakadása:

– ... mert a papok, meg az apácák beburkolóznak ruhájukba, hogy meg ne lássák a fájdalmat, meg ne hallják azok kiáltását, akik szenvednek, hogy ne kelljen rajtuk segíteniük. Mert nem segítenek. Fogalmuk sincs a fájdalomról, a hidegről, mikor az erdőben kell éjszakázni. Fogalmuk sincs a szenvedésről...”

Nem mertem megfordulni. Fájtak a szavai... egyszerre fájt az igazság és az igazságtalan vád. Furcsa érzés volt. Szégyelltem magam... Miért is?

Egyre kínosabbá vált a helyzet, és menekültem volna. Már terveztem, hogy inkább leszállok, a végállomás még messze volt...

S ekkor érdekes ötletem támadt: Miért vagy ilyen gyáva? Miért nem mész oda? Ta-

lán mégis igaza van? Nem akarsz meglátni a fájdalmát? Na és ha pofon vág? És akkor mi van? Legalább részesülsz benne valamennyire. Ha folytatja, legalább a szemedbe folytathatja. Legalább meghallgathatod az Egyház nevében, a papok nevében, az apácák nevében! Nézz már rá!!! Ki ez az ember?

S akkor megfordultam, ránéztem és rámosolyogtam.

Szemmel láthatóan megdöbbsent. Elhallgatott. Ez a kis szünete annyira felbátorított, hogy leültem vele szembe, s mosolyogtam rá, mint egy jó barátra. Szerintem nem értette a helyzetet, nem erre számított. Egy nyugodtabb hangnemben belekezdett újra:

– Jegyre gyűjtök, hogy kimehessek Ausztriába. Munka nélkül vagyok, itt nem kapok munkát. Nemrég szabadultam a börtönből.

Értettem az utalást, de nem rendelkezünk saját pénzzel, nem tudtam neki adni. Ám kezemben volt a vendégségből hozott kedves ajándéksomag, tele finomságokkal. Hát, most ennyim van, és az imám, csak ennyit tudok neki adni. Legfeljebb hozzám vágja. Megpróbálok. Elfogadta, és megnyugtató a szíve. Nagydarab, keménykötésű férfi volt, baseball sapkában, melynek sültője szinte egész arcát eltakarta, de ekkor felnézett, és láttam könnybe lábadt két szemét. Sírt, és ekkor történt életem legszebb húsvéti hitvallása. Egyre hangosabban beszélt, de már nem a szitok jött ki száján, hanem az egész villamos előtt megvallotta azt, ami éltette, és ami reményt adott:

– Én hiszek az Atyában, és tudom, hogy ő megbocsát. Mert ő olyan Atya, ki még a Fiát is odaadta, csak azért, hogy megtudja mindenki, hogy mennyire szeret, Ő irgalmas

Atya! Ő teremtett engem is! És tudom, hogy Ő megbocsát nekem! Hiszen ezt ünnepeljük ma! Ez a húsvéti üzenet, hogy van feltámadás a bűnből! Én hiszek Jézusban! Mert nagy az ő szeretete! Mert Ő itt lakik bennem! Én viszem magammal mindenhová!

S mellét verve, könnyeit törölgetve ült ott előttem, s én úgy éreztem, ez volt életem leg-szebb húsvéti vigiliája. Lehet, hogy nem liturgikus a hely, a stílus, a szöveg – de ennek az embernek a szívében valóban a Feltámadás reménye élt!

Csak annyit tudtam mondani neki, szintén könnyes szemekkel, hogy: Ámen! S ő, a 150 kg-os börtönből szabadult férfi, aki szitokkal és gyűlölettel fogadott a felszálláskor ruhám miatt, a végállomásnál ben-nem Krisztusnak csókolva kezét búcsúzott.

KRISZTUS VALÓBAN FELTÁMADT!

A szegedi piaristák irodalmi rovatában bukkantam erre a kis történetre. Hátha másokat is megérint...

N. Gy.

HÁZI PRAKTIKÁK

FLUTA

A minap ebédfőzés közben jutott eszembe, hogy az oly sokszor elkészített, gyerekek által is nagy kedvenc étel receptjét madarasi nagymamámtól tanultuk, aki idén lenne 100 éves és sajnos már 20 éve nincs köztünk. Az ő emlékére szeretném megosztani ezt az egyszerű és nagyszerű krumplis receptet.

Kicsit bajban vagyok, mert nem szakácskönyvből főzött, hanem érzéssel. Így én is hozzávetőleges mennyiségeket adok közre.

Kb. 1 kg krumplit vágjuk kockára és enyhén sós vízben főzzük meg. Miután leszűrtük, krumplinyomóval nyomjuk össze! Keverjük bele 1 evőkanál zsírt, gondolatnyi sót – de ne túl sokat – és kb. 30 dkg lisztet! Annyi liszt kerüljön bele, hogy ne ragadjon a tészta a kezünkre! Jól gyúrjuk össze, majd kevés, forró zsírban süssük ki a kezünkkel ellapított féltényérni, kisujjnyi vastagságú flutákat.

Ehetjük, mint a lángost fokhagymával, sóval, sajttal, tejföllel, de akár édesen is.

Ebből az egyszerű tésztából készítjük ma is a szilvás gombócot, de a mákos nudlit is.

Vajon ismerik-e a mai gyerekek a hajában sült vagy főtt krumplit kacsazsírral, lilahagymával? Azt hiszem van bőven feladtunk még ezen a téren.

Mindenkinek áldott húsvétot és jó egészséget kívánva:

K. L. M.

REJTVÉNY

Kedves gyerekek!

*Ha megfejtitek ezt
a betűrejtvényt Jézusnak az
utolsó vacsorán elhangzott
egyik fontos mondatát
olvashatjátok!*

*A rejtvény minden
megfejtője a lezárások
feloldását követő első
vasárnap csoki jutalmat
kap a templomban!*

*A helyes megfejtéseket az
alábbi email címre várjuk:
szemere.mustarmag@gmail.com*

*Jó rejtvényfejtést kívánunk!
N. Zs. O.*

	1	2	3	4	5	6
1	A	M	G	K	V	E
2	R	I	NY	C	S	B
3	SZ	Á	O	J	GY	Ó
4	Í	N	H	T	F	LY
5	Ú	Ü	L	Ö	ZS	D
6	Ő	CS	P	U	Z	É

31 16 21 16 25 25 66 44 16 14

16 35 12 32 25 44

11 12 22 42 44

66 42

31 16 21 16 44 44 16 53 16 14

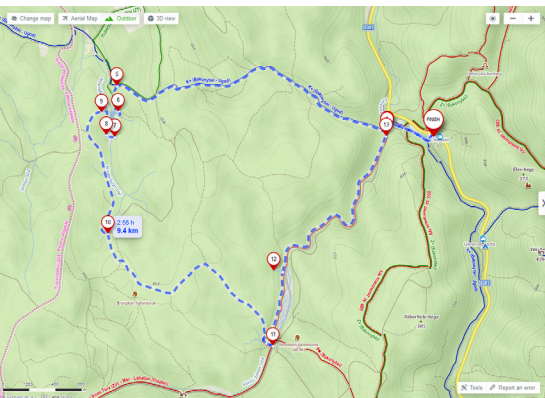
44 22 44 16 14 16 44

BESZÁMOLÓ HELYETT JAVASLAT

Mivel nem tudunk most közösen, csapatban kirándulni... – Viola Zsolt túraötlet-sorozatának 2. része derűs hétfégi családi kaland megtervezéséhez.

Ezúttal az Öreg-Bakony egyik titkos kincse lesz túraajánlóm témája. Kalandozásunk a bakonyi „Gyilkos-tó”, a Hubertlaki-tó varázslatos környékére vezet el minket.

Budapestről kb. 2 óra autóval a Bakonyból közelében található Ordaskő-autóparkoló. Számos jelzés találkozik itt, ezúttal a kék kereszt jelzést követve érdemes elindulni.

Az útvonal leírása: Odvaskő-parkoló – Hubertlak – Hubertlaki-tó – Bronzkori halomsírok – Vörös János-séd-völgye – Odvaskő-parkoló. Ez a kör kb. 10 km hosszú út és összesen 260 méter szintkülönbséget tartalmaz.

A Gerence-patak hídján átkelve jobbra indulunk el az erdő szélén. A patak mellett, a hegy lábánál összefüggő hóvirág-szőnyeg mellett érjük el az Emil-rétet, ahol a fák közé kanyarodva kezdjük meg erdei túránkat. A Bakonyban ilyenkor tavasszal a hegyoldalak és a völgyek medvehagymától zöldellenek, itt sincs ez másképpen (a hatályos jogszabály szerint 2 kg/fő az engedélyezett

mennyiség). Hagymaillat és tavaszi virágok illata kíséri a mély árokban vezető úton. Hazánk egyik legszebb bükk erdőjén keresztül kb. 1 óra alatt érkezünk meg Hubertlak előtti kereszteződéshez.

Kis kitérővel, jobb kéz felé indulva – március végéig – egy különleges tavaszi tűzike szőnyegen át a Hubertlaki-turistaházhoz juthatunk. Hubertlak az Eszterházyak egykori vadászlakja volt, amíg le nem égett. Helyén a ma is működő – nemrég felújított – turistaház, kulcsosház működik, körülötte pihe-

nők, padok, asztalok találhatók. A rét végében, a Somberek-séden átkelve keresztes és a Hubertlaki-forrást rejtő az erdő szélé. Ha balra indulunk a kereszteződéstől, akkor 3 fahídon átkelve pár perc alatt különleges látvány tárul elénk: egy tó, melyből temérdek facsonk mered az ég felé. Akárcsak Erdélyben az igazi Gyilkos-tó! Az itteni története kicsit más: a tavat erdészek hozták létre az 1980-as években a Hamuházis-séd felduzzasztásával. Eleinte vaditatóként működött, majd egyre nagyobb lett, gát épült és elárasztotta a területen található enyves égerfákat. Idővel ezek elpusztultak, kidőltek, eltörték – a csonkok máig láthatók a síma vízfelületen áttörve. A hely mostanra számos különleges állatfaj élőhelyévé vált. A tó körbesétálható, minden irányból érdemes megtekinteni.

Aki a leggyorsabban kíván visszajutni a parkolóhoz, az visszaindulhat a kék keresztben. Aki viszont további kalandokat is szeretne átélni, annak javasolom, hogy a tó nyugati oldalán a Szent-Hubertus- (Vadász)-

Igazán nem megterhelő túra,
próbáljátok ki bátran!

emlékmű mellett felsétálva, kis fenyőerdőn egy épített erdészeti útra juthat. Ezen dél felé haladva kb. 1 km múlva egy hajtűkanyarhoz érünk. Itt kell jobbra az erdőbe fordulni egy erdészeti úton. Az ösvény továbbra is felfelé vezet az óriási bükkfák között. Elhaladunk számos bronzkori halomsír mellett, majd újabb kilométer után elérjük a piros sáv jelzést, a Vörös János-séd völgyét. Balra indulva a turistaút a hegy aljában, a patak mellett vezet, kanyarog. Számtalan tavaszi virág megtalálható itt lent: keltike, tüdőfű, boglárka, szellőrózsa, kankalin, boroszlán, hóvirág, kakastaréj, csillagvirág és természetesen a medvehagyma. Két km, amíg kierünk a völgyből és visszajutunk a Gerence-völgyi autós pihenőhöz.

Mindenkinek jó egészséget, kitartást és sok szép kirándulást kívánok! Persze csak a vonatkozó szabályok betartásával! Remélem, hamarosan közösen is kirándulhatunk!

V. Zs.

HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

■ Honlapunkon – szemere.plebania.hu – folyamatosan frissítjük a híreket, az **AKTUÁLIS** menüpontban lehet megtudni a közvetítések időpontját és az elérési linkeket addig, amíg újra kinyithat templomunk.

HIRDETÉSEK

■ **ADÓ 1%:** ne mulasszon el rendelkezni adója 2x1%-áról a megszokott módon! A jogosult szervezetek listája a nav.gov.hu/nav/szja1_1/regisztralt_civil_2021 oldalról letölthető. Kérjük, hogy abban az esetben is tegye meg a felajánlást a Magyar Katolikus Egyháznak, ha személyi jövedelemadója a kedvezmények miatt nulla forint, mert a „nullás” bevallás is számít!

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Jelen lapszámunk munkatársai:

Fr. Mahimai Raj Anthony,
Bodó Dániel (B. D.), Bodó Panka (B. P.), Derzsi-Pap Csilla (D-P. Cs.),
Kollányi Katalin (K. K.), Knáb András Benedek (K. A. B.), Knábné
Lakatos Marianna (K. L. M.), Maros Pál (M. P.), Nemcsics
Endre (N. E.), Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.), Nemesiné Zsolnay
Orsolya (N. Sz. O.), Némethné Kiss Erika (N. K. E.), Szále Kata (Sz. K.),
Viola Zsolt (V. Zs.), Virág Nikoletta (V. N.)

Fotók:

Knáb András Benedek, Nemcsics Endre, Viola Zsolt

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: szemere.mustarmag@gmail.com
www.szemere-plebania.hu

TEMPLOMUNK ZÁRVA TARTÁSA ALATT SZÍVESEN FOGADUNK ADOMÁNYOKAT
ÁTUTALÁSSAL a Szemeretelepi Szent István Király Plébánia 10702019-22489904-51100005
bankszámlaszámára. A Közlemény rovatba kérjük beírni, hogy „adomány”. **Isten fizesse meg!**